

עפ"ת (תל אביב) 9641-04-13 - עידן שיליאן נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

25 אפריל 2013

עפ"ת 9641-04-13 שיליאן נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופט רענן בן-יוסף	
המערער	עידן שיליאן
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המערער - עו"ד לבנת מלמד

ב"כ המשיבה - עו"ד דוד קולקר

המערער הופיע

פרוטוקול

ב"כ המערער: קראתי את פסק הדין של בית משפט קמא. לא הוגשה לבית המשפט חוות דעת מומחה על מאפיינים. אי-אפשר להתייחס לדף שנתן השופט כחוות דעת. בית המשפט העליון אמר בזמנו, שבן אדם מתבוסס בקיאו ויש לידו בקבוק וודקה שזה אחד ועוד אחד. במקרה זה, בתי המשפט והמשטרה הלכו על מבחן אובייקטיבי, אמרו שבבדיקת מאפיינים אפשר לתת מבחן אובייקטיבי והוא מבחן ביצועי. באותו מבחן הבן אדם לא מתבוסס בקיאו, הוא הולך ישר, הוא עומד יציב, מותר לו לצחוק, מותר לו לבכות, בית המשפט מתמודד עם העובדה הפשוטה והמכרעת הזו, ששמים אותה בראש ואומרים שאת זה אפשר להגיש כתעודה כי זה מבחן אובייקטיבי, זו התרשמות, זו לא חוות דעת. אז יש מבחן אובייקטיבי אבל כשהוא לטובת הנאשם, שמים אותו בצד ואפילו לא מתייחסים אליו. בית משפט זה נתן אינספור פסקי דין, שזה לא נכון לקחת פינצטה ולהוציא איזה שהוא צימוק כדי לקשט את העוגה, כך לא עושים. לתרץ ולנמק את זה שבדיקת הינשוף לא הייתה גבולית, אז מה עזר פסק הדין הראשון? זאת אומרת שהשופט החליט להרשיע. אני יודע שבית משפט זה רגיש לדברים האלה, אני לא רוצה לקטר אבל זה לא פסק דין משפטי. פסק דין משפטי צריך ללכת בצורה סיסטמית ומסודרת. אם הוחלט לא להרשיע על סמך הינשוף, אפשר לבדוק דבר מול דבר ולשפוט. במקרה זה בית המשפט לא העמיד את הדברים לזכות הנאשם ותמך את היתדות בדברים שהוא בעצמו לא קיבל. ככה לא בונים חומה. בן אדם חברתי, מלח הארץ, זה גם לסיטואציה עצמה, אין דבר משפיל יותר לעמוד מול מישהו שמבזה אותך, כפרקליטו,

עמוד 1

לא חשבתי שהוא יכול לעזור במשהו, לא חשבתי שהוא צריך להתמודד עם הינשוף באמצעות העד, אני לא צריך להתמודד עם בדיקת מאפיינים שמוכיחה בצורה מובהקת שתפקוד של בן אדם, וזה מה שתעבורתי, בעיות רגשיות שלו ותגובות למצבי לחץ זה לא עניינו של השוטר. בית המשפט צריך לומר שאם אדם צחק ובכה זה הוכח בפניו שזה קשור לשכרות. לבית המשפט אין כלים לקבוע שהבכי והצחוק קשורים לשכרות. בית המשפט קובע לגבי התפקוד והתפקוד והביצוע היה ללא דופי. אם במסגרת הראיות הייתי צריך להתמודד עם זה, התביעה הייתה צריכה לשים את זה על השולחן ולומר, אך היא לא עשתה זאת. אני חושב שזה לא בסדר כי אחרת אני נותן יד.

ב"כ המשיבה: אנחנו מתנגדים לערעור.

פסק דין

ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בת"א-יפו [כב' השופטת דלית ורד], אשר לאחר שמיעת ראיות הרשיע את המערער בנהיגה בשכרות סמוך לבית החולים "וולפסון" בחולון ביום שבת, 30.06.07.

אחרי הרשעתו גזר בית משפט קמא את עונשו של המערער לפסילה בפועל בת 28 חודשים בניכוי פסילה מנהלית ושיפוטית שריצה, פסילה מותנית, קנס לא גבוה וחתירה על התחייבות.

הערעור הוא בעיקר על הכרעת הדין, ב"כ המערער בעיקר בערעורו טוען שבית משפט קמא טעה בהסתמכו על תוצאות בדיקת מכשיר הינשוף, שבניגוד להנחיות המשטרתיות הופעל המכשיר ובדק את המערער כאשר חלפו רק 14 דקות ממועד עיכובו ולא 15, כנדרש בהנחיות.

אלא, שבית משפט קמא ביסס את הכרעת הדין לא על בדיקת הינשוף ולא מהטעם של חלוף הזמן מבלי שהנאשם שתה, אכל וכיוצא באלה, אלא מהטעם שלא הוכח בפניו כיולו של המכשיר.

כנגד זה, בית משפט קמא הרשיע את המערער תוך שהוא נסמך על ראיות נסיבתיות שדי היה בהן בהרשעת המערער על-פי פסיקתו של בית המשפט העליון בנהיגה בשכרות, וכך קבע בית משפט קמא:

"...דעתי היא, כי במקרה דנן הוכח על סמך מכלול של ראיות כי הנאשם היה שיכור. מפיו נדף ריח חזק של אלכוהול, הוא הודה כי צרך שתי בירות, הוא דיבר באופן לא טבעי, התקשה להבין הוראות והתנהג באופן לא יציב: לעיתים התנהגותו הייתה פרועה, לעיתים עליזה לעיתים אגרסיבית ולעיתים רגועה. הנאשם צעק, שר שירים, בכה... על כך יש להוסיף את הימנעותו של הנאשם מלהעיד...אי-הבאת עדים רלוונטיים, זאת שעה שברכב נסעו ארבעה נוסעים..."

כל אלה שקבע בית משפט קמא הספיקו להרשעה על-פי דעתו ואני מסכים עמו. עסקינן בקביעות עובדה המבוססות על ראיות שאין להתערב בהן.

באשר לעונש, הגם שהערעור עליו נעשה בקיצור, ייאמר שמדובר בעונש פסילה פחות מפסילת המינימום וגם יתר רכיבי גזר הדין אינם קשים.

הערעור נדחה.

ניתן והודע היום ט"ו אייר תשע"ג, 25/04/2013 במעמד הנוכחים.

עמוד 2

רענן בן-יוסף, שופט

הוקלד על ידי נופר דויד